

Inhoud

DRIE UITPUTTENDE WEKEN		11
KERSTAVOND 1953		45
PERSJUNKET IN DE LICHTSTAD		73
VANDAAG IN ONZE STAD MET HANK FISET – EEN OLIFANT IN DE PERSZAAL		97
WELKOM OP MARS		103
EEN MAAND IN GREENE STREET		125
ALAN BEAN PLUS VIER		157
VANDAAG IN ONZE STAD MET HANK FISET – OP PAD IN DE BIG APPLE		169
EVEN VOORSTELLEN		175
EEN BIJZONDER WEEKEND		201
DIT ZIJN DE OVERPEINZINGEN VAN MIJN HART		239
VANDAAG IN ONZE STAD MET HANK FISET – TERUG VAN WEGGEWEEST		257

WIJ GEVEN OM HET VERLEDEN | 265

UW BED STAAT KLAAR | 305

GA NAAR COSTAS | 365

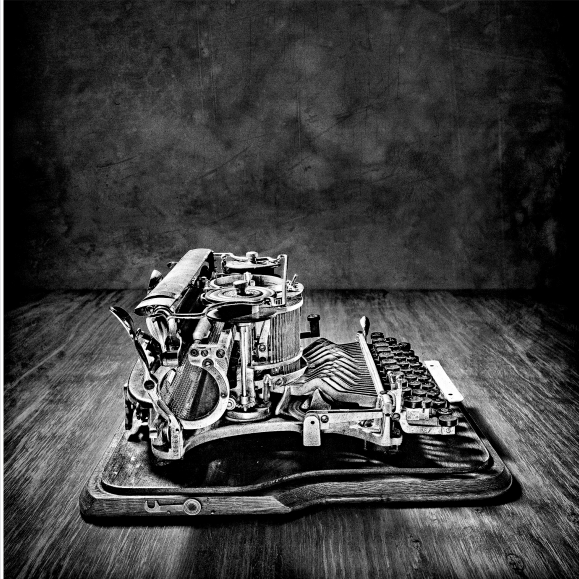
VANDAAG IN ONZE STAD MET HANK FISET —

UW EVANGELISTA, ESPERANZA | 399

STEVE WONG IS PERFECT | 405

DANKWOORD | 424

Een stel verhalen

Drie uitputtende weken

DAG 1

Volgens Anna was er maar één zaak waar we een toepasselijk cadeau voor MDash konden vinden, namelijk het Antiekpakhuis: geen zaak vol oude schatten, maar meer een permanente rommelmarkt in wat vroeger het Lux Theater was. Voordat HBO, Netflix en de 107 andere entertainment-outlets ervoor zorgden dat het Lux op de fles ging, heb ik vele uren in die ooit zo schitterende bioscoop doorgebracht en er vele films gezien. Nu zijn er talloze kraampjes met wat door moet gaan voor antiek. Anna en ik struinden ze allemaal af.

MDash zou binnenkort genaturaliseerd worden tot Amerikaans staatsburger, wat voor ons net zo belangrijk was als voor hem. De grootouders van Steve Wong waren in de jaren veertig al genaturaliseerd. Mijn vader was in de jaren zeventig gevlucht voor de Oost-Europese communisten, die vuige schurken, en Anna's voorouders zijn in een grijs verleden de Atlantische Oceaan overgeroeid om te plunderen wat er in de Nieuwe Wereld maar te plunderen viel. Volgens Anna's familielegende hebben zij Martha's Vineyard ontdekt.

Mohammed Dayax-Abdo zou binnenkort net zo Amerikaans zijn als Abdo Pie, dus we wilden iets authentieks voor hem kopen, vintage, een *objet d'patriotic* waarin het cultureel

erfgoed en de humor van zijn nieuwe land besloten lag. Ik vond de oude Radio Flyer-bolderkar die we in een kraampje zagen staan perfect. ‘Als hij Amerikaanse kinderen krijgt, kan hij die kar mooi aan ze geven,’ zei ik.

Maar Anna was niet van plan om het eerste het beste antieke voorwerp te kopen dat we tegenkwamen. Daarom vervolgden we onze speurtocht. Ik kocht een Amerikaanse vlag uit de jaren veertig met achtenveertig sterren. Die vlag zou MDash eraan herinneren dat zijn pleegvaderland nooit af is – dat er voor goede burgers een plaats is op de vruchtbare vlakten zoals er ook meer sterren op het blauwe vlak passen, boven de rode en witte strepen. Anna was het met de aankoop eens, maar bleef zoeken naar een cadeau dat nog veel bijzonderder was. Ze wilde iets unieks, voor minder deed ze het niet. Na drie uur kwam ze tot het inzicht dat de Radio Flyer toch zo gek nog niet was.

Toen we met mijn vw-busje van de parkeerplaats wegredden, begon het net te regenen. We konden maar langzaam terugrijden naar mijn huis, omdat de ruitenwissers zo oud zijn dat ze strepen maken op de voorruit. Het bleef de hele avond onweren, dus in plaats van naar huis te rijden, bleef Anna rondhangen, draaide de oude mixtapes van mijn moeder (die ik van de oude cassettebandjes heb overgezet op cd), lachte om mijn moeders eclectische smaak toen The Pretenders werden opgevolgd door de O’Jays en Taj Mahal.

Toen Iggy Pops ‘Real Wild Child’ begon, vroeg ze: ‘Heb je ook muziek van de afgelopen twintig jaar?’

Ik maakte burrito’s met pulled pork. Zij dronk wijn. Ik dronk bier. Ze maakte mijn Franklin-kachel aan en zei dat ze zich net een pioniersvrouw op de prairie voelde. Toen de avond viel zaten we samen op de bank bij het licht van de vlammen en van de lichtjes van mijn stereo die van groen

naar oranje en soms naar rood schoten. In de verte flitste het weerlicht van de onweersbui kilometers verderop.

‘Weet je wat?’ zei ze. ‘Het is zondag.’

‘Dat weet ik,’ zei ik. ‘Ik leef in het heden.’

‘Dat bewonder ik in jou. Slim. Zorgzaam. Relaxed op de rand van vadsig.’

‘Je glijdt van complimenten af naar beledigingen.’

‘Vervang vadsig door loom,’ zei ze, en ze nam een slokje wijn. ‘Het punt is dat ik je wel mag.’

‘Ik jou ook.’ Ik vroeg me af of dit gesprek ergens heen ging. ‘Zit je met me te flirten?’

‘Nee,’ zei Anna. ‘Ik doe je een aanzoek. Totaal iets anders. Flirten is een hengeltje uitgooien. Misschien sla je iets aan de haak, misschien ook niet. Een aanzoek is de eerste stap van een transactie.’

Het is goed om te vermelden dat Anna en ik elkaar al sinds de middelbare school kennen (St. Anthony Country Day! Go, Crusaders!). We gingen niet met elkaar, maar zaten in dezelfde vriendengroep en mochten elkaar graag. Na een paar jaar studeren en nog een paar jaar waarin ik voor mijn moeder zorgde, haalde ik mijn vergunning en deed een tijdje alsof ik als makelaar mijn brood kon verdienen. Op een dag kwam ze bij mij op kantoor omdat ze iets wilde huren voor haar grafisch ontwerp bureau en ik de enige makelaar was die ze vertrouwde, omdat ik ooit iets had gehad met een vriendin van haar en niet lullig had gedaan toen we het uitmaakten.

Anna was nog steeds heel mooi. Ze had nog steeds het slanke, superstrakke lichaam van een triatleet, wat ze ook was geweest. Ik ging een dag met haar op pad om haar beschikbare kantooruimtes te laten zien, die ze geen van alle wilde om redenen waar ik niets van begreep. Ik kon merken dat ze nog

net zo gedreven, gefocust en gespannen was als vroeger op de SACD. Ze lette veel te veel op details, en had bij elke vierkante centimeter wel een vraag, opmerking of kritiekpunt. De volwassen Anna was doodvermoeiend. De volwassen Anna was niet mijn type, zoals de tiener Anna dat ook niet was geweest.

Eigenlijk gek dat we zulke hechte vrienden waren geworden, veel hechter dan toen we jong waren. Ik ben zo'n luie loner die de hele dag een beetje rond kan hangen zonder het gevoel te hebben dat daar ook maar een seconde van is verspild. Sterker nog: zodra ik het huis van mijn moeder had verkocht en het geld had geparkeerd in beleggingen, zei ik mijn nepkantoortje vaarwel en installeerde me in het Best Denkbare Leven. Geef mij een paar ladingen wasgoed en een ijshockeywedstrijd op de sportzender en ik ben de hele middag zoet. In de tijd dat ik aan het klooiën ben met mijn witte en mijn bonte was, timmert Anna haar zolder af, vult haar belastingaangifte in, maakt zelf verse pasta, en begint een kledingruilbeurs op internet. Ze doet van middernacht tot het ochtendgloren wat hazenslaapjes en heeft dan genoeg energie om de hele dag op volle kracht door te stomen. Ik slaap zo lang mogelijk, als een blok, en ga elke middag om halfdrie een tukje doen.

'Nu ga ik je zoenen.' Anna deed wat ze had aangekondigd.

Dat hadden we nog nooit gedaan, afgezien van de vluchtige kusjes op de wang bij een korte omhelzing. Die avond schotelde ze me een compleet nieuwe versie van zichzelf voor, waar ik doodnervuus van werd.

'Hé, ontspan je,' fluisterde ze. Ze had haar armen om mijn hals geslagen. Ze rook verrukkelijk en ze smaakte naar wijn. 'Het is de sabbat. Zondag rustdag. Dit is geen wérk, hoor.'

We zoenden weer, en deze keer deed ik enthousiast mee. Mijn armen gleden om haar lichaam heen en trokken haar

naar me toe. We kropen tegen elkaar aan en ontspanden ons. We zoenden elkaars hals en werkten ons weer omhoog naar elkaars mond. Ik had bijna een jaar niet meer zo met een vrouw gezoend, niet meer sinds mijn Duivelse Vriendin Mona me niet alleen dumpte, maar me ook bestal. (Mona had zo haar problemen, maar zoenen? Fantastisch.)

‘Goed gedaan, jochie,’ zuchtte Anna.

‘Sabbat sjalom,’ zuchtte ik op mijn beurt. ‘Waarom hebben we dit niet jaren eerder gedaan?’

‘Volgens mij zijn we nu wel toe aan wat huidcontact,’ fluisterde Anna. ‘Doe je kleren uit.’

Dat deed ik. En toen zij de hare uittrok, was ik verkocht.

DAG 2

Mijn ontbijt die maandag bestond uit boekweitpannenkoekjes, chorizoworstjes, een grote kom bessen, en filterkoffie. Anna nam de kruidenthee die ze nog ergens achter in mijn keukenkastje vond en een kleine kom noten die ze met een hakmes fijnhakte. Daarna nam ze als besluit van haar voedzame ontbijt precies acht blauwe bessen. Ik kan beter niet vertellen dat we tijdens het ontbijt geen van beiden kleren aanhadden, want dan lijkt het alsof we een stel nudisten zijn, maar het is nu eenmaal een feit dat we zonder enige geremdheid uit bed stapten.

Terwijl ze zich aankleedde om naar haar werk te gaan, vertelde ze dat we scubaduiklessen gingen nemen.

‘O ja?’ vroeg ik.

‘Jep. We gaan ons brevet halen,’ zei ze. ‘En je hebt sportkleding nodig. Sportschoenen en een joggingbroek. Van de

Foot Locker in de Arden Mall. Daarna kun je me op kantoor afhalen om te gaan lunchen. Neem de bolderkar en de vlag mee voor MDash, dan gaan we die inpakken.'

'Oké,' zei ik.

'Vanavond kook ik bij mij thuis, daarna gaan we een documentaire kijken, en dan gaan we in mijn bed doen wat we vannacht in jouw bed deden.'

'Oké,' herhaalde ik.

DAG 3

Uiteindelijk ging Anna met mij naar de Foot Locker, waar ze me vijf verschillende paren schoenen liet passen (we namen hardloopschoenen) en vier joggingbroeken en shirts (Nike). Daarna sloegen we eten en drinken in voor het feestje dat Anna voor MDash wilde geven. Volgens haar konden we dat het beste bij mij thuis doen.

Om twaalf uur was MDash een van de zestienhonderd Amerikanen in spe die in de Sports Arena stonden en met hun rechterhand op hun hart trouw zwoeren aan Amerika – nieuwe burgers die beloofden de Grondwet, die nu net zo goed van hen was als van de president van de Verenigde Staten, te zullen bewaren, beschermen en verdedigen. Steve Wong, Anna en ik zaten op de tribune en keken naar de zee van genaturaliseerde immigranten met alle huidskleuren die het menselijk palet kent. Het was een magnifiek gezicht dat ons alle drie ontroerde – vooral Anna. Ze hilde en drukte haar gezicht tegen mijn borst.

'Het... is... zo... mooi,' snikte ze. 'God... wat... hou ik... van... dit land.'